Nansie: Uut t aai

Uut t aai

“t Wordt mie hier veuls te duuster. Ik mout mor ais zain, dat k ter uut kom,” zucht Nansie Koakelhenne en perbaaiert zuk om te draaien in heur lutje koamertje.

“n Poar weke leden kon k mie hier nog wel keren, mor zoas t ter nou biestaait wor ik veuls te groot veur dit lutje hokje.”

Mit heur snoaveltje pikt ze tegen de wand van heur koamertje.

Der komt n klaain scheurtje in de mure. Doarom pikt Nansie nog n moal en din wordt de scheure al oardeg groter.

“Nog even deurzetten,” mompelt ze in zukzulf en pikt nog wat haarder tegen de dunne wand.

En inains schrikt Nansie. De muren van heur koamertje begunnen te bewegen en valen om. Nansie kin zo mor tou heur hokje uutkroepen. As ze noast heur lutje huuske staait, schudt ze ais mit heur veertjes. Nou ja, veertjes. t Is aiglieks net n soort geel hoar en dat plakt van ale kanten.

“Bah,” denkt Nansie, “wat vuil ik mie ja vies. Ik mout moaken, dat ik wat schoner wor. Aal dat geplak aan mien lief.” En ze perbaaiert om vot te komen. Mor dat gaait nait zo makkelk, want t is nogal duuster om heur tou en ze het aiglieks gain idee welkse kaande of ze op mout. Om heur tou is n zachte deken. Dat is wel lekker waarm, mor je kinnen gain haand veur d'ogen zain en Nansie wil nou toch ook wel geern even de wereld inkieken.

Ze begunt doarom op goud gelok mor n kaande op te schoedeln.

“Hol op mit dat gevrözzel,” foetert aine noast heur, “mainst doe, dast doe hier allenneg bist?”

Nansie schrikt ter van. Wat kin dat nou veur n ding wezen?

“Bist doe ook net tot t aai uutkropen?” vragt ze mit n laif stemmechie. “Joa,” zegt de stem noast heur, “ik bin ook net tot t aai uutkropen en ik wil hier ook vandoan, mor ons moeke wil dat nait lieden. As je te dichte op de kaande komen, pikt ze joe mit heur grode snoavel weerom onder heur veren.”

“Joa mor, ik wil der toch wel onderuut, hur,” zegt Nansie, “k vin dat k nou laank genog in t duuster zeten heb.” En ze kraabt wieder noar de kaande, woar ze maint dat d'uutgang was.

Doar schient wat licht deur t dikke verenpak dat heur gevangen holdt. Nog even zet Nansie deur en din kin ze heur kop der onderuut steken en zugt ze veur t eerst van heur leven licht. Echt daglicht! Doar het ze van

dreumd, dou ze nog in t aai zat.

Ze knippert wat mit d'ogen en perbaaiert zuk nog wieder onder heur moeke vandoan te wurgen.

Inains vuilt ze n stevege pik op heur lutje kopke. Van schrik schut ze n endje weerom onder de veren en kin ze vannijs begunnen.

As ze t licht weer vonden het, nemt ze inains n roam en din is ze onder Moeke Klokke vandoan.

“Klok, klok, klok,” heurt ze boven heur, mor doar trekt ze zuk niks van aan. Nou is ze vrij en nou zel ze wel ais kieken goan, hou of de wereld ter uutzugt.

Ze kikt ais om zuk tou en doar zugt ze n grode bak vol mit n soort meel. Doar is wat te kieken. Nansie vörkt ter hìn en klimt op de raande van de bak. Haar ze dat nou mor nait doan, want nou zugt Moeke Klokke heur en weer vuilt Nansie n pik op heur kop.

Au, wat dut dat zeer! Even is ze doezelg en doardeur kin ze heur evenwicht nait holden en vaalt ze haals over kop in de bak. Ze zit in ainmoal haildal onder t meel.

Proestend en stènnend komt ze overìnde. t Meel zit heur overaal en ze het t slim benaauwd. Bah, wat is dat ja maal goud. t Liekt wel of ze stikt.

Mit heur lutje snoaveltje hapt ze noar locht en doar komt ook weer dij grode snoavel van Moeke Klokke.

“Klok, klok, klok, “ heurt ze weer vlak boven zuk en mit n vlogge bewegen schoft Moeke Nansie weer onder de vleugels.

Doar mout ze zitten blieven. Moeke zel wel beslizzen, wanneer ze vot mag. Ze is nou nog veuls te klaain om der allenneg op uut te goan.

Mor Moeke Klokke het nou ook wel in de goaten, dat ze mit heur pasgeboren Nansie nog huil wat te stellen kriegen zel.

Henri Wierth

tekening: Maria Rietsema